

Arrest

nr. 219 121 van 28 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V.HENRION
Place de l'Université 16/4ème étage
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 januari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. EL KHOURY loco advocaat V. HENRION.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker als vluchteling werd erkend in Griekenland op grond waarvan een verblijfstitel werd afgeleverd met geldigheid tot 9 januari 2021. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt op duidelijke wijze gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

Verzoeker herhaalt zijn eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Griekenland en verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie. De Raad merkt op dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.

Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

Behoudens het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane bevindingen, brengt verzoeker geen dwingende argumenten en concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn status verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Uit de

gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het antwoord op de vraag gesteld door het Duitse Bundesverwaltungsgericht aan het Europees Hof van Justitie is, gelet op voorgaande, niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. Evenmin is de Raad gehouden om de gevraagde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 januari 2019, voert verzoekende partij aan dat de algemene situatie in Griekenland zorgwekkend is en dat zij daar geen deftig leven kan opbouwen. Verzoekende partij wijst erop dat zij veel informatie heeft gegeven over de algemene situatie maar ook haar concrete problemen in Griekenland heeft aangekaart en de beschikking geen antwoord heeft gegeven op haar argumenten in het verzoekschrift. Verzoekende partij wijst erop dat zij uit Sana'a komt en zij daar weggelopen is omwille van de oorlog, en gevlucht is naar Griekenland waar men haar niet kan helpen.

Waar verzoekende partij zeer algemeen stelt dat de beschikking geen antwoord heeft gegeven op haar argumenten in het verzoekschrift, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: “3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de

motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.” Bovendien merkt de Raad op dat verzoekende partij niet concretiseert op welke argumentatie niet zou zijn geantwoord.

Waar verzoekende partij aanvoert dat de algemene situatie in Griekenland zorgwekkend is en dat zij daar geen deftig leven kan opbouwen, en dat zij veel informatie heeft gegeven over de algemene situatie, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoeker herhaalt zijn eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot zijn levensomstandigheden in Griekenland en verwijst in het verzoekschrift naar landeninformatie. De Raad merkt op dat landeninformatie weliswaar een belangrijk aspect kan vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Griekenland internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Griekenland verleend werd, te weerleggen.*

Echter, uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Behoudens het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane bevindingen, brengt verzoeker geen dwingende argumenten en concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

Dat de levensomstandigheden in Griekenland moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Griekenland, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

Blote beweringen en kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot het aan zijn status verbonden verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Griekenland als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft. Verzoekers levensomstandigheden kan er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het antwoord op de vraag gesteld door het Duitse Bundesverwaltungsgericht aan het Europees Hof van Justitie is, gelet op voorgaande, niet onontbeerlijk om uitspraak te doen. Evenmin is de Raad gehouden om de gevraagde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie. Krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie is de nationale rechterlijke instantie slechts gehouden het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien haar beslissingen “volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden

ingesteld (HvJ 16 december 2008, *Cartesio*, nr. C-210/06, r.o. 76-79; HvJ 4 juni 2002, *Lyckeskog*, nr. C-99/00, r.o. 16-17). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de Vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.” Zij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

De Raad wijst met betrekking tot haar concreet aangekaarte problemen in Griekenland naar wat de commissaris-generaal dienaangaande heeft vastgesteld in de bestreden beslissing: *“In casu brengt u geen elementen aan waaruit blijkt dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. U stelt Griekenland te hebben verlaten vanwege de slechte socio-economische omstandigheden. Zo stelt u na de vluchtelingenstatus te hebben verkregen quasi onmiddellijk naar Athene te zijn gegaan en daar nog een maand te hebben verbleven. U zou er samen met een twaalfal andere jongens een huis gehuurd hebben in de wijk Viktoria. U stelt dat het huis ‘niet zo deftig was’, maar u geen geld had om een ander onderkomen te vinden. U zou geen werk gezocht hebben omdat het niet uw bedoeling was in Griekenland te blijven en u zou evenmin zijn ingegaan op het voorstel om, nadat u de vluchtelingenstatus had gekregen, naar het eiland Chios terug te keren en daar taallessen te gaan volgen, u vreesde immers dat u heel lang zou moeten wachten vooraleer deze lessen zouden worden aangeboden. U stelt niet in Athene te hebben willen blijven omdat u zelf moest instaan voor alle kosten en u geen geld had (CGVS p.5-6). Deze door u aangereikte redenen waarom u Griekenland verlaten hebt zijn, en zoals reeds werd aangestipt, louter socio economisch van aard. Daarenboven dient aangestipt dat u zelf aangeeft dat u niet het voornemen had in Griekenland te willen blijven en u dus ook geen ernstige pogingen hebt ondernomen om er zich te integreren. Zo hebt u bijgevolg nooit naar werk gezocht en geen daadwerkelijke inspanningen verricht om de taal te leren. Evenmin hebt u ernstige inspanningen verricht om zich in Athene te informeren naar organisaties die u konden helpen met het leren van de taal, het zoeken van huisvesting en werk (CGVS p.5-6). Bovendien geeft u duidelijk aan in Athene nooit problemen te hebben ondervonden met de autoriteiten of andere personen (CGVS p.5-6). De door u aangereikte redenen waarom u Griekenland hebt verlaten en er niet naar terug wil getuigen met andere woorden niet van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming.”* Zij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerkingen dat zij uit Sana'a komt en zij daar weggelopen is omwille van de oorlog, en gevlucht is naar Griekenland waar men haar niet kan helpen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 21 januari 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad wijst dienaangaande nog naar het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, waarin het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielerzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

Verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (overweging 90 HvJEU, *Ibrahim e.a.*, 19 maart 2019) waardoor zij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS